

Örök barátság

És újabb gyász hír:

83 éves korában elhunyt Molnár Ferenc pénzügyőr alezredes, a PSE egykori labdarúgója, a VPF/PVPOP volt munkatársa, a Nyugdíjas Szövetség első titkára, sajtósa.

Megint eggyel kevesebben vagyunk a Fővárosi Pénzügyőrök Klubjában, és eggyel többen a Szövetség alapító atyjainak égi klubjában. Tizenkét nap leforgása alatt negyedik kedves klubtársunk hagyott itt minket. Molnár Feri (mert őt mindenki csak így hívta) ugyan távkapcsolatot ápolt a klubbal, amióta vidékre költöztek feleségével, Erzsikével, de évente többször is közös programot szerveztek barátjával, Tánczos Imrével az apaji és a budapesti nyugdíjasok számára. Felváltva látogatták meg egymást még az elmúlt évben is.

Nem dolgoztunk együtt, én már nyugdíjas korában találkoztam vele a Mátyás utcai nagy irodában, ahol vagy négy-öt íróasztalnál intézték a napi munkát a Szociális, Kulturális és Sportközpont (köznapi szóhasználat: SZOCKUS) munkatársai. Ott kapott elhelyezést a Szövetség akkor még csak egyetlen íróasztalból álló „irodája”, ahol Feri, mint titkár végezte a szükséges adminisztrációt, és fogadta a hozzá betérő nyugdíjas kollégákat. A sokszor zavaró, kedélyes beszélgetéseket persze nem mindig vették jónéven a dolgozók. A gyász hírre reagáló facebook bejegyzések ennek ellenére arról tanúskodnak, hogy az akkori fiatal kollégák szívükbe zárták Molnár Ferencet, szeretettel emlékeznek meg róla és az együtt töltött évekről.

Nagy csapatjátékos lehetett az életben is, nemcsak a focipályán. Emberi kvalitásait a Fővárosi Parancsnokság személyzetiseként tudta kitűnően érvényesíteni jó kapcsolatteremtő képességével, humorával, kedvességével. A sport meghatározó területe volt életének. Még nyolcvanegy évesen is csillogó szemmel mesélt egy-egy jó cselről, beadásról, sőt, amennyire fizikai állapota megengedte, még bemutatót is tartott illusztrációként.

Meghökkenő volt számomra, amikor megtudtam, hogy nagyon szeret hímezni. De nemcsak szeretett, hanem tudott is. Lakásukat az általa készített szép terítők, alátétek teszik még otthonosabbá, és karácsonykor vagy húsvétkor ünnepélyesebbé, a megfelelő motívumok alkalmazásával.

Az ő egyszemélyes szerkesztésében jelent meg hosszú éveken át – A Mi Lapunk elődjének tekinthető - egy-két oldalas, stencilezett Hírlevél, amelynek révén egy jól működő, információt szolgáltató hálózatot épített ki először Budapesten, majd országszerte. Mert a kollégák arra is kíváncsiak voltak, hogy ki házasodott meg, hová kopogtatott a gólya, ki vonult nyugdíjba, ki hunyt el, szóval, minden fontos hírt tudni akartak - ahogyan az egy nagy családban szokás.

Miként az íróasztalát, úgy a titkári pozíciót is gyermekkori jó barátjának, Tánczos Imrének adta át vidékre költözésüket követően, aki méltó utódjának bizonyult. Mindketten közösségi emberek voltak, energiájuk jó részét ajándékozták a körülöttük élő, rájuk számító embereknek. Imre Csík Bálinttal együtt látogatta meg Ferit a kórházban, aki akkor már meglehetősen rossz állapotban volt. Ez az utolsó találkozásuk Imrét mélységesen megrázta, kétségbe ejtette. Másnap rosszul lett, kómába esett, amelyből már nem is tért magához. Feri tíz nap múlva követte őt.

Meglehet, kedves barátja megvárta odafönt, hogy együtt folytathassák útjukat az örökkévalóság felé...

Kedves Feri, nyugodj békében!

Drága Barátaink, az angyalok vigyázzanak rátok! Emléketeket megőrizzük!

bgj

Álló sor: Molnár Ferenc, Nákovics László, Csánki András, Mészáros Lajosné, dr. Sente Gyula, Kis István
Ülő sor: Borsi Béla, Fehér Sándor, Varga Imre, Bódog Antal